

KAM
ODCHÁZEJÍ
SNY

PETRA
FIDO

Kam odcházejí sny

Copyright © Petra Fido, 2023

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-75-0

KAM
ODCHÁZEJÍ
SNY

PETRA FIDO

Úvod

15. 8. 2015

Skoro každou noc se mi o tom zdá. Nic z toho jsem nezapomněl. Pořád to vidím jasně před očima. Psycholožka v děcáku mi tvrdila, že mi pomůže o tom mluvit, prostě to ze sebe dostat. Ale sakra... Jak můžu mluvit o něčem, o čem nejsem schopnej ani přemejšlet, aniž bych měl pocit, že mi každou další minutu hrábne? Přitom to mám v mysli každé den. Všechen ten shit. Je tady pořád se mnou. Nikam neodejde. Vidím to před sebou, jako by to bylo včera.

Matka zase udělala nějakou kravínu, což zapříčinilo, že Tarvo opět začal vidět rudě. Nevím, co to tenkrát bylo. Koupila špatnou značku jogurtu? Neutřela prach v rýhách na televizi? Nebo snad nekoupila ovoce a zeleninu, ale dva druhy ovoce?! (Tarvo posiluje a bere to opravdu vážně. Nemůže se přece ládovat kde čím, ne?!)

Proto přepadne moji mámu při sprchování. Otevře sprchovej kout, vleze dovnitř a mlátí ji hlava nehlava. Nemůžu to takhle nechat! Přiběhnu tam a pokouším se toho člověka od ní odstrčit, ale moje síla na něj nestačí. Popadne mě za vlasy a flákne mi takovou, až to druhou stranou chytím o zeď. Svezu se na zem, ale to mu nebrání

dát mi další. Napřáhne se, jako kdyby mlátil statného chlapa, a ne třináctiletý dítě. Chytne mě pod krkem a mrskne se mnou o zem. Hrozná rána. Rozbolí mě hlava a před očima se mi najednou objevuje teplej závoj z krve. Nevím, co přesně se dál dělo. Jen si matně pamatuju na to, že vidím, jak mou matku znásilňuje v koupelně na zemi. A nemůžu s tím nic udělat. Vůbec nic. Moje tělo je těžký jako pytel olova a já se nedokážu ani pohnout.

(– výňatky z deníku Erika S.)

18. 2. 2012, Narva

Sotva Erik otevřel oči, začaly ho na obličejí šimrat první nesmělé paprsky slunce. Nejdřív si ani nedokázal uvědomit, kde to vlastně je. Jediné, co plně vnímal, byla nesnesitelná bolest hlavy.

Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Odevšad zářila nepříjemně bílá barva. Došlo mu, že se nachází v nemocničním pokoji. Ucítil závan desinfekce, linoucí se z jeho těla, zakrytého dekou.

Pokusil se zvednout ruku a dotknout se obličejí. Stálo ho to téměř nadlidské úsilí. Cítil bolest u levého oka, kterým dokázal vidět jen rozmazaně. Všechno se s ním točilo. Sebral veškerou sílu, aby se mu povedlo zaostřit na hodiny visící na protější zdi. Bylo přesně sedm hodin a padesát šest minut a Erik Sokolov si přál umřít.

Po celou dobu, co ležel v nemocnici, uvažoval o svém vlastním tátovi a o tom, proč už s ním není. Nikomu se nesvěděl, že

ten, kdo mu to udělal, byl jeho nevlastní otec. Nikdy neřekl živé duši jediné slovo o tom, že ho mlátí. Věděla to jen jeho máma. A ona byla taky důvodem, proč si svou bolest celé roky nechával pro sebe. Nechtěl skončit někde v dětském domově a nechat svou mámu napospas tomu monstru.

Často jezdíval na skejtu downhill, takže si logicky každý myslel, že všechny ty modřiny a odřeniny pocházejí právě z tohoto sportu. Pokud si Tarvo nedával pozor a obličej to schytl taky, Erik prostě nešel do školy a nemohl ani ven. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neřešil...

Avšak po jeho pobytu v nemocnici případ začala vyšetřovat sociálka, kterou doktoři obeznámili se stavem jeho tělesné schránky. Měl těžký otřes mozku s následkem krvácení, otok táhnoucí se od oka k lící kosti, na těle několik podlitin, jizvy po řezných ranách, spousty modřin a škrábanců, sedřenou kůži a stopy po pálení cigaretou. Ve spodní části břicha se nacházela rozsáhlá zhojená jizva po popálenině.

Erik měl strach. Báł se, že ho pošlou od mámy pryč.

Jeho ruský otec zemřel, když byl Erik ještě malé dítě. Estonka Laura si však za něj brzy našla náhradu. Dobře vypadajícího a penězi oplývajícího majitele autosalonu Tarva Laase, který by snad i se psem, kdyby nějakého měli, chodil ven pouze v obleku. Jeho image nesměly chybět decentní brýle se stříbrnými obroučkami a značkový podnikatelský kufřík. Na své okolí působil jako velmi distingovaný a chytrý člověk. Realita však byla úplně jiná, jak měli Erik i Laura tu možnost nesčetněkrát zažít na vlastní kůži.

Erika se pokoušel „převychovat“, jelikož v jeho očích nebyl nic než malý spratek a rozmazlený jedináček. Proto na něj kvůli každému menšímu pochybení ihned vystartoval. Erik byl ještě dítě, přesto musel čelit ranám, které by pravděpodobně skolily i dospělého muže. Otčím do nich dával všechnu svou sílu a nijak ho nešetřil.

Týral je nejen fyzicky, ale taky psychicky. Trpěl výbuchy žárlivosti. Laura nikam nesměla, a zakazoval jí dokonce i telefonovat s kamarádkami. Pokud zákaz porušila a Tarvo to zjistil, zbil ji a poté ji na několik hodin připoutal k topení.

Laura přesto dělala, že se nic neděje, a pokaždé mu to odpustila, uvěřila mu, že se změní a že tohle bylo „naposledy“. Modřiny zakrývala make-upem a špatný pocit alkoholem.

Erik měl tohle všechno denně na očích. Pokaždé, když Tarvo na jeho matku zaútočil, rychle přiběhl a postavil se před ni. Chránil ji vlastním tělem a nebránilo mu v tom ani to, že byl menší než ona. Vždycky to pak schytal jako první, ale udělal to pokaždé. Znovu a znovu. Udělal by to klidně i tisíckrát. Bylo to jako instinkt. Přes všechno, co se dělo, svou matku miloval jako nikoho na světě. Byla to jeho máma a on v sobě měl bytostnou potřebu ji ochraňovat.

Často mu bývalo tak, že už nemohl ani brečet. Přitom to jediné, co chtěl, bylo prásknout sebou na postel a třeba si vybrečet oči z těla. Ale... nešlo to. I když uvnitř cítil nesnesitelnou bolest a jeho nervy byly neustále napjaté k prasknutí.

Každý den se jeho vnitřnosti svíraly děsem z toho, co zase nastane, až přijde domů ze školy. Tarvo vždycky dokázal vymyslet zajímavý program... Nenáviděl toho člověka celým svým srdcem.

To vše ale mělo skončit onoho únorového dne, kdy mu Tarvo Laas málem vytráskal duši z těla.

Z nemocnice se Erik domů už nevrátil. Vyplnily se jeho nejhorší obavy.

Skončil v dětském domově v Narvě, kde strávil dlouhé tři roky, než soud rozhodl, že jej převezme do péče jeho ruská teta Kira Sokolova – švagrová jeho vlastního otce.

Erik nechtěl, aby to takhle skončilo... Ale už bylo příliš pozdě.

Srpen 2015

„Tak vítěj doma, Eriku,“ usmála se Kira a otevřela dveře domu, pokryté už notně oprýskanou barvou.

Pohublý šestnáctiletý chlapec s velkýma průsvitnýma očima a asymetrickým účesem se nejistě pousmál. V ruce s černě nalakovanými nehty svíral držadlo odřeného kufru na kolečkách, kam se mu podařilo naskládat veškerý svůj majetek.

S drcnutím se i se zavazadlem dostal za práh domu a ocitl se v tmavé předsíni, kde uviděl siluety tří lidí.

Ta nejmenší se k němu ihned vrhla, objala ho a zabořila mu obličej do trika.

„Ahoj, Saaro,“ pozdravil ji tiše. Váhavě zanořil ruku do jejích světle hnědých vlasů a mírně je rozcuchal. Pohlédl na další dvě osoby postávající na chodbě.

„Ahoj, vítěj u nás. Snad se ti tady bude líbit a budeme spolu všichni dobře vycházet,“ prohlásil asi čtyřicetiletý muž v brýlích – Kiřin přítel Ansel. Vykročil k němu a podal mu ruku.

Erik ji pevně stiskl a usmál se: „Děkuju.“

Jeho oči hledaly poslední postavu. Patřila drobné dívce

s černou ofinou. Byla to Natalia, jeho osmnáctiletá sestřenice. Naposledy ji osobně potkal, asi když mu bylo šest, na nějaké rodinné oslavě. Pak ji viděl už jen na fotkách.

Teta Kira, Ansel i Saara za ním často jezdili do dětského domova. Natalia tam s nimi nikdy nebyla a ani teď se nezdála být z jeho přítomnosti nijak nadšená.

Když se jejich pohledy střetly, otráveně se otočila a odešla nahoru po schodech do svého pokoje. Erik se za ní chvíli nechápavě díval, ze zmatených myšlenek ho však vyrušil strýcův hlas: „Pojd, ukážu ti tvůj pokoj.“ Pomohl mu do dřevěných točitých schodů s kufrem nahoru.

Ostatní ho následovali. Erik šel pomalu a přidržoval se zábradlí. Z toho, že má dostat nový domov, byl už několik týdnů předem nervózní. Měl v sobě spousty očekávání a taky si byl moc dobře vědom toho, že i od něj se něco čeká. Úzkostlivě myslel na to, že je nechce zklamat.

Kvůli těmto úzkostem nebyl několik posledních dní schopný ani normálně jíst. Vždycky toho spořádal tony, což se na jeho postavě naštěstí nijak neprojevovalo, ale teď se musel vyloženě nutit pozřít nějaké to sousto. Byl slabý a točila se mu hlava.

Vešel za svým strýcem do malého pokoje, vymalovaného tmavou modří a vybaveného nábytkem z borovicového dřeva. Působil temně, tak jako celý dům, ale to mu ani v nejmenším nevadilo.

„Děkuju, je to skvělý,“ otočil se na zbytek rodiny a s úsměvem se vyšel podívat na balkón patřící k pokoji.

Jen co otevřel dveře, ucítil slaný mořský vzduch a ostrý vítr mu zavál do obličeje prameny delších světle hnědých vlasů. Pod sebou uviděl jehličnatý lesík, za ním šedivou, neupravenou pláž a v dálce tmavé moře. Jejich dům stál z této strany na útesu, takže výhled odsud byl mnohem lepší, než kdyby to bylo pouhé první patro.

Erik zavřel oči a s požitkem se nadechl čerstvého vzduchu.

Byl za svou novou rodinu neskutečně vděčný a v tom okamžiku byl vděčný i za fakt, že jsou jeho oči zavřené, protože se mu do nich tlačily slzy.

22. 8. 2015

Nějak se mi nedaří do týhle rodiny zapadnout. Vlastně se mi nikdy nepodařilo nikam až tak úplně zapadnout, ale většinou mi to bylo jedno. Děcák jsem neřešil, ale tohle je něco jiného.

Teta Kira je na mě hrozně hodná, a to je něco, na co nejsem zvyklý. Nevím, jak na to reagovat, takže před ní v jednom kuse zdrhám.

Saaře je jenom dvanáct, ale stejně si s ní rozumím zdaleka nejvíc z celé rodiny. Hned jsme si padli do oka, cejtím se jako její starší brácha. Učím ji jezdit na skejtu a furt se popichujem.

Její táta Ansel, tetin druhý manžel, se ke mně taky chová hezky, ale spíš si mě nevšímá. Je totiž neustále obklopený svým on-line světem a o realitu kolem sebe se zajímá jen v sebeobraně.

Podobně na tom je i moje starší sestřenice – dcera tety a bratra mého otce, strejdy Sergeje. Natalia. Ta tráví celý dny zavřená ve svém pokoji, kde neustále jen brnká na kytaru. Nosí piercing – malou černou podkovu v nosní přepážce – a vždycky, než jdeme k babičce, si ho vyndá. Přijde mi to fakt trapný. Já mám už od svejch čtrnácti let piercing v jazyku, pořizenej v děcáku, a nikdy by mě nenapadlo si ho kvůli komukoli dávat pryč. Dělá ze sebe před babičkou slušňačku, a přitom to tak vůbec není!

Sestřenčiny oči jsou úplně černý a pohled pronikavej jako rentgenový paprsky. Do těch divnejch očí se nedokážu podívat na dobu delší než pár sekund. Vždycky se ve mně něco sevře a donutí mě to sklopit zrak.

Natalia se často chová jako kráva. Neustále se mě snaží něčím nasrat. Nevím, proč to dělá, ale asi z nějakého důvodu nechce, abych tu byl. Možná jí něčím piju krev, ale netuším čím, když se spolu skoro ani nebavíme... Ráda zkusí můj nervy, kolik toho vydržeš, ať už jde o svačinu nasáklou vodou, spálený batátový hranolky jen na mém talíři či můj oblíbenej černej svetr, kterej se „omylem“ ocitl v pelechu patřícím dvěma bílejším kočkám...

Natalia mě evidentně ve svý rodině nechce, ale to má smůlu. Nemá šanci mě rozhodit natolik, abych jen na sekundu zauvažoval o návratu do děcáku. Tyhle její psí kusy jsou totiž docela roztomilý, jsem zvyklej na sračky úplně jinýho kalibru.

Navíc, cokoli je lepší než agresivní Tarvo, Laura utápející se v alkoholu a jejich „výchova“.

Erik si užíval poslední prázdniny před nástupem na střední školu. S nadšením objevoval zákoutí města Varakkai, která mu do této doby zůstávala skrytá. Téměř celý život strávil v bytě na sídlišti v Narvě.

Tady to ale vypadalo úplně jinak. Varakkai bylo menší město ve východním Vironsku, které sousedilo z jedné strany s oceánem a z těch ostatních bylo obklopeno hlubokými lesy a močály. Domek Erikovy rodiny, obložený modře natřenými palubkami, od oceánu dělily jen les a písčitá pláž. Za domem se klikatila nepřiliš rušná ulice lemovaná vysokými jehličnatými stromy.

Mladíkovy kroky často vedly právě na šedivým pískem pokrytou pláž, kde sedával na ztrouchnivělé lavičce, schované mezi stromy, a zamyšleně pozoroval mořskou hladinu nebo si kreslil a psal do deníku.

Čas od času se vydal hlouběji do lesů. Většinou si s sebou brával skejt, na který naskočil hned, jak se mezi stromy